

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Milij, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

TREBALLAN PER NOSALTRES.

«Deshonradas avants de neix.»

La frase no es mèva; es de 'n Sagasta, y 's refereix a las próximas Còrts.

En Romero Robledo treballa perquè surtin a la mida del seu gust. Los governadors destitueixen ajuntaments y posan multas y més multas. L'única llei es lo capritxo y la conveniencia dels candidats protegits pèl govern. Los governs civils semblan una iglesia en temps de quaresma. Los arcaldes dels més remots confins acuden a confessarse ab los governadors. La única penitencia que s' imposa per las faltas comesas es l'obligació de fer sortir a tota costa als candidats ministerials. ¿Surtirà 'l candidat del govern? Indulgencia plenaria

Y en Sagasta davant de aquest espectacle, piu'a y exclama:

—No 'ne tractan pas com adversaris, sino com a enemichs. Volen destruirnos y aniquilarnos. No tenen compassió de nosaltres. May s' havia presenciat tanta violència y tant escàndol. May havia estat tant justificat com are lo retrahiment de totes las oposicions. Las Còrts que surtin están deshonoradas avants de neix.

Tè rahò en Sagasta.

Y tenen rahò 'ls conservadors.

Pero, alto: encare que regonech que tots dos tenen rahò, consti que no 'is defenso, ni 'is abono.

Vull dir senzillament que cada hù tè rahò respecte del altre, per més que cap d' ells ne tinga respecte del país.

M' explicarè.

Pot assegurar-se que desde la Restauració no s' han fet a Espanya unas eleccions conforme.

Recòrdinse 'ls atropellos de las primeras eleccions fetas segons lo sufragi universal. Se 'n van cometre a l'alsada de un campanar, principalment contra 'ls republicans. Ja llavors eram considerats com ilegals y ni havia dret per emplear en contra nostre totes las armas. Canovistas y sagastins van repartirse las despullas de la víctima. Los canovistas feyan lo reparto y van adjudicaree, com era natural, la part del lleó. Los sagastins de moment prenián paciència, pensant: Un dia ó altre arribará la nostra.

Vá tardar; pero vá arribar.

Sis anys després de haver pujat, queya en Cánovas y en Sagasta s' apoderava de la máquina electoral.

¿De quina manera vá funcionar?

Seriam, a fé, molt desmemoriats si no ho recordessim.

Suspensions de ajuntaments, abusos, atropellos, es-

cándols... Llistas p'enas de vicis y defectes... Surt una llei ampliant lo sufragi a tots los que sabessin llegir y escriure, a tots los llicenciats del exèrcit y a tots los que paguessin alguna quota de contribució, y a Barcelona, població de 250,000 ànimas, la més ilustrada y la més rica d' Espanya, no arribavan a 10,000 los electors inscrits y de aquestos més de la meytat eran noms desconeguts, imaginaris.

Vá reclamarse... Si, prou! Ells se 'n van riure plá bé de las reclamacions.

—¡Volém guanyar! exclamavan.

Y van guanyar.

Van guanyar a tota costa. Falsificant las firmas dels interventors, escamotejant los plechs que presentava l'oposició, y en últim extrém amanyant los escrutinis:

¡Quánta tropelía!... ¡Quin escàndol més horrible!

L'home honrat y de bona fé vá jurar no acostarse may més a las unas electorals..... fugir del exercici del sufragi com qui fuig de una pestilència.

Los sagastins havian multiplicat per déu las iniquitats dels conservadors, y are han viagut los conservadors a multiplicar per cent las iniquitats dels sagastins.

Y 'ls sagastins gemegan, com si may haguessen trencat cap plat ni cap olla, y 'ls conservadors apretan... porque ha tornat a arribar la séva.

Quan los sagastins tornin al poder per voluntat de qui pot repartirio, llavors multiplicarán per mil las iniquitats actuals.

Y aixís anirém seguint acumulant inmundicia, fins que 'l país se decideixi a fer dissapte.

Un dia ó altre succehirá.

Es necessari un cop d' escombra, es necessaria una neteja.

Per aixó, fins a cert punt m' alegro que sagastins y conservadors, conservadors y sagastins s' arrenquin la pell.

M' alegro que l' esquerra serveixi de mingo als uns y als altres.

M' alegro infinit qu' en Cánovas l' halagui y l' amanseixi, prometentli districtes y donantli micos.

M' alegro que l' un se torni ximple de desesperació, l' altre boig de soberbia y l' altre imbècil de confiança.

M' alegro que al caminar l' un s' entranqui ab l' altre.

M' alegro que no hi haja més llei que 'l capritxo del que governa.

M' alegro de que 'n Sagasta puga dir de las Còrts próximas: «Deshonoradas avants de neix» y m' alegraré de que D. Anton se recordi de aquesta frase per tornarla a n' en Sagasta, 'l dia que aquest fassa unas eleccions.

¿Y saben per qu' me 'n alegro?

Perque després del caos vé 'l génesis.

Perque la llavor democrática está sembrada y ¡viva Déu! que ab tant de fems ha de sortir una Democracia ben robusta.

P. K.

LA VEU DE UN POETA.

En una vetllada que vá darse dias endarrera en lo Centro Militar de Madrid, vá llegirse una poesia del Sr. Cano, militar y aplaudit autor de *La Pasionaria*. Aquí van las tres décimas finals de aquesta inspirada composició, dedicada als militars que moren en campanya:

«Cuando la traición se agita
y con mártires se aquieta,
vosotros daís al poeta
los héroes que necesita.
¡Victoria! El Progreso grita;
el iris de paz asoma
y la flor crece en la loma
con vuestra sangre regada,
y en el casco de granada
hace el nido la paloma.

Hermanos queridos son,
unidos con lazo fuerte,
la poesía y la muerte,
la guerra y la ilustración.
Cuando el ruido del cañon
espanta a la iniquidad,
con fragor de tempestad,
sobre el campo de batalla
abre un hueco la metralla
y pasa la libertad.

¡Amigos, que sobre nieve
por el monte habeis cazado
unas fieras que han llegado
hasta el siglo diez y nueve!
Para ese tropel alevé
no basta el valor del Cid;
pues, vencidos en la lid,
acometen por do quiera
y, muertos en la trinchera,
resucitan en Madrid.»

Bé poden dedicarse aquestas décimas a las honradas masses, que avuy escuran los plats del Mónstruo.

L'últim, després de nou ó déu dias de tenirlos presas han posat en comunicació a las personas detingudas a causa de la tremenda conspiració descuberta a Madrid.

Diu la llei que 'ls detinguts sols podran estar cinch dias incomunicats.

Pero en aquest punt com en tots fa 'l govern lo que l' hi dona la gana.

Y d' aquesta manera la conspiració sembla més trrrremenda.

Din la Dinastia:

«Massa com preném que l' adveniment del govern

conservador ha sigut una canonada Krup rebuda en la boca del ventrell.»

¡La boca del ventrell!

Los conservadors no pensan fino ab l' estómach.

Conta un periódich que un predicador de un poble de Castilla ha dit lo següent desde la trona.

«Si alguna persona ab la seva paraula ó ab lo seu exemple ha pogut influir en la falta de fé é indiferentisme religiós de aquest poble, no l' hi tinguén compassió; sense reparo, siga qui 's vulga ¡matéulo, sí, matéulo! que millor es que 'l matéu vosaltres que no qu' ell mati la vostra ánima.»

Lo capellá que aixís aconsella l' assassinat, déu fer la festa per Santa Bárbara.

Los conservadors xillan moit contra las conspiracions militars. Llegeixin aquests dias los seus periódichs y veuran que si acés per ells, las personas detingudas per conspiradoras ja serian fuselladas sense formació de causa.

Donchs bé; encare no fá tres mesos vá dirse que una part del exercit d' Argelia s' havia insurreccionat proclamant al conde de París, y 'ls conservadors que avuy se queixan no 's podian teni 'l riure y tiravan mil bravatas contra la legalitat republicana.

Conservadors, conservadors, qui no 'us coneixi que 'us engreixi.

Lo Brusi s' alaba de haver ensarronat á alguns periódichs ab la famosa circular falsificada.

Davant del públich val més ser ignocent y sortirne enganyat, que no pas anar pel mon dihent mentidas.

Ara quan l' hi convinga dir una veritat, lo públich l' hi respondrà.

«Eres Brusi y no te creo.»

Los periódichs adherits á la protesta de la premsa passen ja de 150.

Cent cinquanta periódichs, ó sigan las nou décimas parts dels que 's publican á Espanya, tots contra 'l govern de 'n Cánovas.

O com si diguessim: las nou décimas parts de la opinió pública.

¡Cuidado que 'ls periódichs no son com las urnas electorals á las quals se 'ls fá dir lo que vol lo govern!

Un altre dato:

Durant lo mes que acaba de transcorre, 'ls periódichs conservadors de Madrid han pagat de timbre 2,337 pesetas, y 'ls periódichs republicans, 13,805.

Y aixó que 'ls conservadors se creuen ser la gent de l' intel·ligencia y dels quartos.

Lo govern francès vol que Andorra siga un poble modern, y 'l bisbe d' Urgell s' empenya en que la república siga una beata. Y en Cánovas ¿qué ha de fer? Protegir al bisbe de Urgell.

Y escoltin; ¿no ha perdut lo Papa lo poder temporal? ¿Y donchs per quin motiu ha de tenir poder temporal lo bisbe Cassany?

Hora sería de que la nació espanyola, al igual que la francesa, recabés lo protectorat de aquell poble... y que 'l bisbe d' Urgell se deixés de andróminas, cuidantse no més que de confirmar á la canalleta.

¡Quanta decadencia!

D. Joan Mañé y Flaquer pot dir qu' ell y en Cánovas van de baixa á marxes dobles.

Mirin que falsificar una circular del temps de la República, quan hi havia á Espanya tres guerras civils, per engatassar als liberals d' avuy, fent veure que la tal circular es un document dictat pels conservadors actuals, no se l' hi acut sinó al insigne autor de aquell célebre article, posant en ridícul á Sant Ignasi de Loyola, 'l qual més tart havia de cantar hossannas als jesuïtas.

D. Joan, ja l' hi vaig dir dias endarrera: vosté está malalt; fassis donar una vista.

Perque 'ls periódichs que han pres per auténtica la tal circular dictada en circumstancias ben extraordinarias, han cregut que 'n Cánovas era capás de fer en temps de pau y tranquil·litat, lo que la República no vá fer sinó en temps de tres guerras civils y de tota mena de conspiracions conservadoras. Y aixó, francament, fá molt poch favor á n' en Cánovas.

Hi ha més, lo ministre republicá vá obrar degudament autorisat per las Cortes; y 'ls conservadors per sortirse de la ley no 's paran en barras.

Hi ha més encare: aquella circular ab tot y ser tant rigurosa no vá ocasionar cap victima; y 'l govern conservador no passa dia que no atropelli un periódich ó altre.

En Mañé ha sigut tant bon amich del mónstruo, que veventi sobre 'l front la mosca de l' oposició, per matarli aquesta mosca l' hi ha tirat una llamborda al cap.

Ha volat la mosca y 'l mónstruo s' ha quedat ab lo cap esberlat.

D. Joan que per molts anys puga fer semblants obras.

Han sigut suspesos los ajuntaments de Sant Antoni, Sant Joseph y Sant Joan Batista, (Balears).

Ja se sab: manant los conservadors, no s' escapan ni 'ls sants del cel.

Dugas noticias:

L' altre dia un guindilla volia agafar á un francés y vá oferirli deixar-lo anar mediant que l' hi entregués quaranta ó cinquanta duros. Lo francés vá respondre que no 'ls duya, citantlo á casa seva per anarlos á rebre.

Lo guindilla s' hi vá deixar caure... y un municipal amagat vá agafar al polissón.

La policia ha practicat un registre en casa de un zorrillista baleari.

Y no vá trobar res.

Pero ¡ey! Are no digan que la policia no serveix per alguna cosa.

CARTAS DE FORA.—De Caldas de Montbuy 'ns escriuhen preguntantnos: ¿Ab quin dret ó autorizació s' obliga als Loys que concorren á las escolas públicas de aquesta vila á dir lo Rosari? Un neo respondria que més val ser llanut que sabi.

Nos escriuhen de Torroella de Montgrí: «Sobre lo publicat en lo número 771 de la CAMPANA respecte á qui sapiga un remey per posar las paus al nostre ajuntament, lo remey ha tingut efecte. Un' anima caritativa ha dat la recepte d' ordre superior, inutilisant á un regidor y nombrant secretari al Sr. Deban. Com aquest remey ha servit de manxiula á uns altres se diu que acudirán á Madrid.»

Un fet del rector de Altafulla. Havia anat al poble un foraster á ser padri, y veient aquell que portava un ciri per la Verge de Tamarit, l' hi digué que 'l ciri no era bó porque no se l' hi clavava la pela. Ben mirat no hi ha res més religiós que una pesseta. Per aixó de una pela 'n diuhen una missa.

Las missionistas de Sitges segueixen fent de las sevas. Apart dels arguments rídiculs qu' emplean, com per exemple: «La dona maca y vanitosa se sembla ab un anell d' or posat al cap del nas de un burro», fins are han posat no pocas desunions en las familias. L' arcalde que vá anarlos á rebre pot estar ben content del resultat. Ab unas quantas missions aquella pacífica vila semblará un mercat de Calaf. Y 'ls sijetans podrán dir que no tenen pau humana sinó pau de burros.

La vila d' Esparreguera celebrarà 'ls dias 29 y 30 del corrent lo 46 aniversari de la defensa que vá fer aquella població contra l' atac dels carlins en 1838. ¡Bé pels liberals de Esparreguera!

Pel districte de Gandesa 's presenta un húsar y un conservador. Los conservadors no saben á qui votar, y com tothom vol entrar á l' Ajuntament per la cabota, á Mora d' Ebro y altres pobles del districte corren perill de tornarse ximples, no sabent per quin cap girarse. La política conservadora, que digan lo que vulgan, es una gran cosa pels liberals.

Lo célebre Sr. Sedó, candidat per S. Feliu ha sigut citat per un seu dependent, al qual vá despedir com qui despedix á una criada, sense tenir en compte las obligacions que l' hi imposa l' article 196 del Códich de Comers. ¡Y aquest home que ignora lo que preceptúa la ley vol ser legislador! Lo qu' es aquesta vegada 'ns sembla que s' ho pintarà. O sinó ja ho veuran.

LA PRIMAVERA Y D. ANTON.

—Déu te quart, ja soch aquí.

—Déu te quart: ¿qui ets tú, pubilla?

—Soch la Primavera: ¿y tú?

—Jo soch lo primer ministre.

—Donchs, bueno, si m deixas pas,

escamparé desseguida

tot aixó que portó aquí.

—¿Y qu' es tot aixó?

—¡Alegria,

juventut, goig, bon humor,

cansons, perfums...

—Veurás, filla;

torna per hont has vingut,

que aquí no hi vull semblants xismes.

—¡Com que m' entorní! ¡Ja vá!

Jo tinch la mèva consigna,

y haig de fer circula aixó,

pesi á qui pesi.

—¡Petital!

No 'm fassis incomodar:

créu lo que 't dich, toca pipa.

—Ay bona nineta, es prou!

¿Qu' es tota aquesta malicia?

Cada any als darrers de mars

vinch aquí, y may ningú 'm priva,

ni 'm reben ab aquests crits,

ni ab aquests...

—¡Mira, miral!

Aquest any no es 'l any passat:

¿ho sents? No vull alegrías:

no vull goig, no vull cansons...

—¿Donchs que vols?

—Cosas ben tristas:

llágrimas, plors, funerals,

cólera, febra amarilla...

—¡Ets...

—¿Qué? Vaja, vés seguint.

—¡Ets un Neron!

—¡Tira, tira!

Tú dirás lo que voldrás:

lo dir no dona ni quita.

—¿Diré? Y faré 'l que voldré:

¿ho sents, carota de Illsara?

—Tú te 'n guardarás bé prou!

Com arribis á atrevirte

á deslligá 'l teu paquet,

ja veurás quinas caricias.

Hi dit que no vul que aquí

hi hagi cants ni tonterías,

y será.

—¡Ja vá!

—¡Será!

—Ara vaig á desmentirte.

Preparat: ¿veus? tot aixó

son flors, ¡mira que bonicas!

—Donchs jo las aixafaré;

no més viurán las espinas,

—Repara: aixó son rahims,

présechs, pomas, peras, figas...

—No 'n deixaré creixe cap:

aquí no hi vull més que pinyas.

—Tè, aquí tens quatre caixons

plens de ventijo s y brisas.

—Jo no més vull temporals,

vents que ho fassin tot á micas.

—Vés guaytant, ¡si 'n duch d' aucells!

Pardals, passarells, cardinas,

merlós, gafarrons, verdums...

¡miratels, pobres, com piulan!

—¡Bon piulá 's donaré jo!

Allí hont soch primer ministre,

no vull que hi visquin aucells:

si per cas los de rapinya.

—Bè, bè, bè! Tú vés grunyint

y component teorias:

jo vaig á dar la senyal.

—¡Pobre de tú!

—¿Que nó? ¡Mira!

La Primavera, tot fent

una rialleta dulcíssima,

llensa un amorós petó

sobre la terra adormida,

y al moment rissona un crit

de frenética alegría.

Prou don Anton fa gamechs,

y pateja, y plora y xiscla

buscant o sarró dels llamps

y criant la policia:

las flors treuhen lo nasset,

s' omple d' aromas la brisa

y 'ls aucells tocan lo dos

saltant per barranchs y timbas,

—¿Veus lo que 't passa, Antonet?

diu ella tot despedintse.

Preténias privá al món

de fer lo que avants so'ía,

y 'l món l' está demostrant

que aixó, fill, es impossible

Hi ha cosas que ni 'l més fort

pot fer desviar de la línea:

lo que té de ser será,

no hi valen lleys ni sofismas.

Y, créume, 'l que 't passa avuy,

te passarà un altre dia.

ab...

—¿Ab qué? Acabaho de dir.

—Ab.

—Oh! ¡Digaho, desseguida!

—Es dir que ho vols sapiguer?

Donchs... no t ho vull dir: ¡espavilat!

C. GUMÁ.

N Martos encare té gana.

Ho dich porque uns amichs seus diu-
menje van dedicarli un xeflis.

Y als postres vá brindar per la mo-
narquia constitucional.

D. Cristino, en menos de un any ha
sigut republicá, després ni republicá ni
monarquich, més tart monarquich democrátich y últi-
mament se declara monarquich constitucional.

Los admiradors de D. Cristino l' hi preparan, segons
sembla, un obsequi. Una planxa de plata ab la se-
güent inscripció:

«Al eminent tasta-olletas de la política espanyola.

Asseguran que 'ls esquerrans van contribuir en
primer terme á descubrir la célebre conspiració.

Ho crech molt bé.

Per aixó ha resultat una cosa tant ridicul.

Generalment los gossats de fajda no tenen bon nas

per seguir lo rastre dels conills y llebras.

Tot lo més no oloran bé sino 'l terrosset de sucre.

L' estanquer de Aldover després de més de déu anys
de exercir lo càrrech á satisfacció de tothom, vá ser
declarat cessant, produhintli tal efecte la cessantia,

que vá morir de desesperació.

Lo candidat del govern que vá promoure aquesta
cessantia, ja pot estar ben content.

L' estanquer viu, era tal volta un enemich de la
seva candidatura.

Pero una vegada mort, tingan per segur que l' hi donarà 'l vot.

L' altre dia á Madrid ván detenir á un subjecte que insultava á un municipal.

Resultant que 'l tal subjecte 's deya: Antonio Cánovas.

Jo 'n coneix un altre del mateix nom que atropella á la llei y ningú l' agafa.

Afortunadament lo dia menos pensat ell mateix s' hi agafarà 'ls dits.

Lo partit conservador de Alicante s' ha dissolt. Parin esment en una cosa.

Qué aixó succeix precisament en la famosa terra del turro.

Un quento de quaresma.

En un confessorari. La penitenta es una vídua y 'l confés un rector que té unas dents molt esmoladas.

—¿Y al vostre marit ja l' hi héu fet di 'l bé, germaneta?

—No pare.

—¿Y donchs, qu' esperéu?

—Jo l' hi diré: penso que si es al Cel, ja no 'l necessita y que si es al i. fern l' hi serviria encare de més pena.

—¿Pero y si es al Purgatori?

—¡Ah! Al Purgatori ray; que s' hi estiga y vaja per la vida perra que m' ha donat.

Ha sigut suspés l' ajuntament de Sabadell. Cosas de D. Pau.

D. Pau, D. Pau
com més anán
sou més babau.

Y proba al canto.

Dias endarrera D. Pau vá reunir á casa seva á una cinquantena de amichs per preguntarlos:

—¿Vaja, 'm voléu per diputat? Si 'm dihéu que nó, 'm retiro; si 'm dihéu que sí, 'm presento.

Lo coro vá respondre:—¡Síiiii!

Y D. Pau se presenta y guanyará. ¡Vaya si guanyará! Com que segons sembla hi ha un gran número de doblas de quatre que 's disposan á donar l' vot.

Lo més bonich es lo que succeix ab alguns esquerrans.

Los conservadors los hi havian promés districtes, y á última hora, en los districtes que 'ls hi estavan reservats s' hi presentan conservadors que se 'ls quedan per ells.

Ja ho deya Calderón de la Barca:

«El traidor no es menester
siendo la traición pasada.»

Vet' aquí perquè 'l govern s' ha reservat lo dret de fer ell tot sol l' rifa.

Per rifarse als esquerrans.

No passa dia sense que 'l telégrafo 'ns comuniqui la següent noticia:

«Ha sido denunciado *El Progreso*.»

Es la mania del govern, que fins quan diu lo pare-nostre exclama:

«*El Progreso* nuestro de cada día, etc., etc.»

Los inglesos han posat á préu lo cap de Osman-Digma, un dels capitosos del Sudan.

De dit cap ne donan 1.000 lliuras esterlinas.

Osman-Digma pot estar content.

Té un gran cap... Un cap que val molt.

Apropósit de las conspiracions, lo corresponsal A. del Brusi, recorda las parauas de Tácito.

«Los nomes honrats deuen sufrir ab paciencia 'ls mals emperadors y demanar als Déus que 'ls envihin bons.»

Are costa poch citar á Tácito. ¿No 'ls sembla que hauria sigut molt hò que á l' any 73 haguessen practicat aquesta màxima, sufrint ab paciencia la República?

El *Progreso*, periódich esquerrá, assegura que ha mort l' esquerra.

¡Ay senyor! ¿Y de qué haurá mort la pobreta?

¿De una mala mirada de 'n Sagasta ó de un tip de carmetlos de 'n Cánovas?

Un recort de l' época de la cassa.

Surt un cassador ab alguns companys, véu una llebra y l' hi tira; pero la llebra encare fuig.

Un company l' hi pregunta:

—Quimet ¿que l' has tocada?

—No, fill; pero jo t' asseguro que l' hi he donat un bon susto.

¡Aleluya!

Lo ministre de Foment, lo célebre Pidal, al últim ha donat probas de lo qu' es, de lo que val y de lo que pot, dictant una real ordre, per la qual queda terminantment prohibit treballar en las obras públicas en dias festius.

Vaja que 'l Sr. Pidal
té un ta ent ben colossal.

Per aquest any s' anuncian quatre eclipses.

Lo 10 de abril eclipse total de lluna; lo 25, parcial de sol; los dias 4 y 5 de octubre, parcial de lluna; y 'l 18 y 19 del mateix mes, parcial de sol.

Aixó sense contar ab un eclipse total y permanent.

L' eclipse de la justicia, per haverse interposat un mónstruo entre la llei y 'l país.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—Pa-pe-re-ra.
2. ANAGRAMA.—Enviá-Viena.
3. CONVERSA.—Gelida.
4. ROMBO.—

M
P A M
P A N I S
M A N E L E T
M I L O R
S E R
T

5. GEROGLIFICH.—Qui no creu á bonas, creu á malas.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Nas de punta inglesa y Dos Liberals; n' han endevinadas 4. Espanyol mort de gana; 3 Busca-rahons, Pallaringas y Enriqueta C. y 1 no més Un Bismark.

XARADAS.

I.

Per lo *prima-dos* de *hu-terça*
vaig perdre una *terça-prima*,
junt ab una *hu-dos-tercera*
y una *prima-tres-hu fina*;
mes al ser á *prima-terça*
lo pare que *terça* está,
ni 'm vá renyar *dos-primera*,
ni de *dos* vá ferne cas.

DEUBET DE REUS.

ENDEVINALLA.

Puch gosar de bonas vistas
y orquesta de tota mena:
qui vé ab mi sofreix la pena
de causas sempre imprevistas.
Dihen qu' es molt indecent
la vianda que á mi m' engreixa
sent aixis qu' es la mateixa
que menja tota la gent.
Y per més senyas donar
desde 'l vell al més canalla
tothom en lo mon treballa
per poderme alimentar.

Si encar no 'm tens, ets molt ase
puig dech haverte de di
que per coneixem á mi
no t' has de moure de casa.

M. M. C. DE GRANOLLERS.

SINONIMIA.

—Digas ¿tens tot total?
—Si—Au, tot aquesta porta.
—Mira qu' está molt forta:
jo crech que hi ha un puntal.

CRISTÓPOL CRISPIN.

TRENCA-CLOSCAS.

MIREU LA CASA DE LA...

Formar ab aquestas lletras lo titol de un drama catalá.
DOS LIBERALS.

GEROGLIFICH.

+++
+
DIN
+

+++++

UN PELAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans Pepet Simpálich, Noy gran, Deuhet de Reus, Ll. Millá y Cristófol Crispin.

Las demás que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans A. C., R. P. Capdevila, Anton, Un noyet, Un Company, Set, Vuit y Nou, Un pastera, y J. R. Palusator.

Ciutada J. de Vidrera: Insertarém un trenca-caps.—Bonifaci Malcarat: Id. l' article.—Pepet del Carril: Mirarém de complaurel.—Campanar de Reus: La conversa hi anira.—Noy de la Tuyas: L' article está bé.—Frigorio de M.: Id tres rombos.—Un carlífigo: Id. un rombo y un geroqlifich.—Ll. Millá: L' articlel te poca importancia. J. Prats y N.: Insertarém geroqlifich, trenca-caps y anagrama.—Coixet de Reus: Id un geroqlifich.—Sir Byron: Lo quadret que 'ns envia es molt desigual y ademés te poch fondo.—Un Nen: Insertarém dos rombos.—Dos Liberals: Id. dos rombos.—J. B. Vilafranca: No val la pena de parlarne.—Esquilador Capellades: Los fets que 'ns comunica son molt graves y no poden publicarse sense que una persona coneguda 'n responga.—X. X. X. Berga: No serveix.—Noy manresá á Ginebra: No val la pena de parlarne.—Deuhet de Reus: Insertarém ademés lo trenca-closcas.—Pepet Simpálich: Id. id.—Enriqueta C. Hi anira una mudansa.—Espanyol mort de gana: Id. conversa.—Nas de punta inglesa: Id. dos geroqlifichs.—Ciutadans J. P.: F. G. Esparraguera: un Possibilista; J. S. y Un Sitjeta, Sitjes; A. A. Torre-dembarra; Un de Torroella: Un de Caldas, y una antigua lectora de la Campana. Sabadell: Quedan servits.

ANUNCI.

CUENTO FANTASTICH EN VERS
per C. GUMÁ.

Un tomet de 48 planas ab molts dibuixos intercalats del Sr. Moliné, preu 2 rals.

Un tomet de 32 planas, ab molts dibuixos del señor Moliné, preu 2 rals.

Se venen las citadas obras en la Libreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demás principals librerias y kioscos de Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

La República de Andorra tal com la voldria el bisbe de Urgell.

La República de Andorra tal com la voldria Fransa.

¡Qui ho havia de dir que un *diari* tant serio s' apostaria detrás de una cantonada.